Gizli Çan Kulesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Gizli Çan Kulesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Bramblewick köyünde, eski çan kulesi gün boyu boş ve hareketsiz dururdu. Ama her akşam, güneş tam batarken, on üç kez çalardı. Kimse nedenini bilmiyordu. Kimse hiç çan çalan birini görmemişti. Köylüler fısıldaşır, "Bu büyü!" der ve evlerine koşarlardı. Alnında pirinç gözlükler ve belinde kırmızı alet çantası olan genç mucit Clara, penceresinden izlerdi. "Büyü mü?" dedi. "Bir nedeni olmalı."

Clara'nın evcil serçesi Pip, omzuna kondu. Bir bacağında küçük kırmızı bir kurdele vardı ve beyaz göğsünü gururla kabartıyordu. "On üç çan sesi, Pip," dedi Clara. "Neden on üç?" Pip cıvıldadı ve yuvarlak kafasını yana eğdi. Clara kıvırcık siyah at kuyruğunu bağladı ve defterini kaptı. "Bu akşam öğreneceğiz." Akşam ışığına doğru parmak uçlarında dışarı çıktı, Pip de arkasından zıplayarak geldi.

Altın düğmeli koyu mor ceketiyle Belediye Başkanı Hobbs, Clara'yı kulenin yanında gördü. "Clara! Buradan uzaklaş! O kule büyülü. Ben doğmadan önce de on üç kez çalıyordu." Gümüş makam zincirine sımsıkı sarıldı. Clara gülümsedi. "Ama Başkan, büyülü şeylerin dişlileri ve yayları olmaz. Görmek istiyorum." Belediye Başkanı Hobbs başını salladı. "Dikkatli ol, çocuk. Bazı gizemleri olduğu gibi bırakmak en iyisidir."

O akşam Clara, güneş batarken kulenin yanında bekledi. Pip bir pencere kenarına tünedi ve usulca cıvıldadı. Tam saat yedide ilk çan çaldı. Clara saydı. "Bir… iki… üç…" Ses köy meydanında yankılandı. On üçe ulaştığında kule sustu. Clara kapıya koştu. Kapı eski ve ahşaptı ama kilitli değildi. Gıcırdayarak itti.

İçerisi tozlu ve loştu. Örümcek ağları gri perdeler gibi sarkıyordu. Clara kıvrımlı merdivenleri tırmandı, botları taşlarda yankılandı. Pip önden uçtu, sonra durup yüksek sesle cıvıldadı. "Ne oldu, Pip?" diye sordu Clara. En üstteki odaya ulaştı. Yerin ortasında tuhaf bir makine vardı. Dişlileri, tekerlekleri ve küçük bir su çarkı vardı. "Bir makine!" diye soludu Clara. "Ama bunu kim kuruyor?"

Clara daha yakından baktı. Makine, duvar boyunca inen bir boruya bağlıydı. İçinden su damlıyor ve su çarkını döndürüyordu. Yukarıda, kırık bir pencereden gelen rüzgârı ahşap bir pervane yakalıyordu. "Rüzgâr ve su!" diye haykırdı Clara. "Onu çalıştıran şey bu." Dişlilerin yavaşça dönüşünü izledi. Her akşam, rüzgâr güçlendiğinde, makine çanı on üç kez çalıyordu. "Hiç de büyü değil," diye fısıldadı. "Bu bir icat!"

Ama sonra Clara başka bir şey fark etti. Makinenin ahşap çerçevesi çatlamıştı. Bir dişli gevşemişti ve dönerken sallanıyordu. Çatlak zeminde yayılıyordu. "Olamaz," dedi Clara. "Makine kuleyi yıkıyor!" Etrafındaki taşlara baktı. Yerlerinden kayıyorlardı. Makine çalışmaya devam ederse, tüm kule çökebilirdi. Clara onu tamir etmesi gerektiğini biliyordu ama bunu tek başına yapamazdı.

Clara köyün marangozu Usta Ollen'i bulmaya koştu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, gür beyaz sakalı ve sevecen gri gözleri vardı. Kahverengi deri bir önlük giyiyordu ve cebinden ahşap bir cetvel görünüyordu. "Usta Ollen!" diye seslendi Clara. "Kule büyülü değil—bir makine! Ama kuleyi yıkıyor. Tamir etmeme yardım eder misiniz?" Usta Ollen sakalını sıvazladı. "Makine mi diyorsun? Göster bakalım."

Usta Ollen, alet çantası ve feneriyle Clara'nın peşinden kule merdivenlerini çıktı. Makineyi görünce gür kaşları havalandı. "Vay canına," dedi. "Bunu biri uzun zaman önce yapmış. Rüzgâr ve su, öyle mi?" Clara başını salladı. "Rüzgâr pervaneyi döndürüyor, su çarkı da dişlileri çeviriyor. Ama çerçeve çatlamış. Dağılmadan önce onarmalıyız." Usta Ollen gülümsedi. "Öyleyse işe koyulalım."

Usta Ollen makineyi dikkatle inceledi. "Ahşap eski ve kuru," dedi. "Yeni tahtalar ve daha sağlam birleşimler gerek." Clara defterini çıkardı ve makineyi çizdi. "Dişli için metal bir destek yapabilirim," dedi. "Ve su borusunu yönlendirip ahşabı ıslatmasını önleyebiliriz." Pip bir kirişten cıvıldadı, sanki onları cesaretlendiriyordu. Birlikte bir plan yaptılar.

Ertesi gün Clara ve Usta Ollen ahşap, çivi ve metal şeritler topladı. Clara aletleriyle metali büküp bir destek yaptı. Usta Ollen yeni tahtaları kesip çakarak yerlerine yerleştirdi. Yan yana çalıştılar. "Sen iyi bir mucitsin, Clara," dedi Usta Ollen. "Siz de iyi bir marangozsunuz," diye yanıtladı Clara. Pip aşağı uçtu ve ayaklarının dibine küçük bir dal bıraktı, ikisini de güldürdü.

Akşama doğru makine onarılmıştı. Yeni destek dişliyi sabit tutuyordu. Su borusu düzeltilmişti. Çerçeve yeniden sağlamdı. Clara son vidayı sıktı. "Hazır mıyız?" diye sordu. Usta Ollen başını salladı. Geri çekildiler. Rüzgâr pencereden esti, su damladı ve makine dönmeye başladı. Çan bir, iki, üç kez çaldı… ta on üçe kadar. Ama artık kule sapasağlam duruyordu.

Köylüler çanı duyup koşarak geldi. Belediye Başkanı Hobbs soluk soluğa geldi. "Ne oluyor?" Clara her şeyi anlattı: rüzgârı, suyu, makineyi ve onarımı. Belediye Başkanı Hobbs'un küçük kara gözleri kocaman açıldı. "Yani hiç büyü değildi?" dedi. "Bir icattı!" Clara gülümsedi. "Ve şimdi takım çalışması sayesinde onarıldı." Köylüler alkışladı.

Belediye Başkanı Hobbs boğazını temizledi. "Öyleyse," dedi, "kutlamalıyız! Bu kule her akşam bizim için çaldı ve şimdi nedenini biliyoruz. Her yıl bir festival yapalım—bir Çan Festivali!" Köylüler alkışladı ve dans etti. Clara ve Usta Ollen ışıl ışıldı. Pip, Clara'nın omzunda mutlulukla cıvıldadı. Kule yüksek ve güvenli duruyordu, sırrı sonunda biliniyordu.

O akşam bütün köy meydanda toplandı. Fenerler parlıyor, müzik çalıyordu. Clara ve Usta Ollen onur konuklarıydı. Belediye Başkanı Hobbs bir konuşma yaptı. "Clara'nın merakı ve Usta Ollen'in ustalığı sayesinde kulemiz güvende. Bu festival bize şunu hatırlatsın: soru sormak ve birlikte çalışmak her gizemi çözebilir!" Herkes alkışladı ve tatlı kekler yedi.

O günden sonra çan kulesi her akşam on üç kez çaldı, ama artık bu bir gizem değildi. Clara köyün resmi mucidi oldu ve Usta Ollen onun güvenilir ortağı. Çocuklara rüzgârı ve suyu öğrettiler. Ve her yıl Çan Festivali herkesi bir araya getirdi. Clara kuleye baktı ve gülümsedi. "Büyü yok," dedi. "Sadece merak ve takım çalışması." Ve bu, hepsinin en güzel büyüsüydü.